

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2213/2530

พนักงานอัยการจังหวัดมหาสารคามโจทก์ นายกัมปนาทหรือโอ้ แสงมหาชัยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 82, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 72

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายถูกจำเลยข่มขืนกระทำชำเรา แต่ไม่กล้าเล่าให้บิดาฟังเพราะกลัวบิดาจะฆ่า เมื่อบิดาทราบความจริงมาสอบถามผู้เสียหายก็ยังไม่บอกแต่กลับหนีไปอยู่จังหวัดอื่น จนบิดาไปตามให้กลับมาแจ้งความ เช่นนี้การแจ้งความหลังเกิดเหตุแล้วหลายวันของผู้เสียหายจึงมิใช่พิรุณถึงกับทำให้คดีโจทก์รับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้.(ที่มา-สงเสริม)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276, 82 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525 มาตรา 3 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุ 18 ปี ลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 คงให้จำคุก 10 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า 'ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่าในคืนเกิดเหตุ ผู้เสียหายและจำเลยกับพวกได้ไปเที่ยวแก๊งเลิงจานที่เกิดเหตุกัน และจำเลยได้กระทำชำเราผู้เสียหายจริง คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า จำเลยได้ร่วมกับพวกข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ดังที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนางสาววิภาวรรณ ทองกันยา ผู้เสียหายเบิกความยืนยันว่าขณะที่เดินจะกลับบ้านนั้น จำเลยขี่รถจักรยานยนต์ไปส่งนางสาวอุไร อินทะชัยหรือวินทะชัย และนางสาวทองใบ อินทจักร์กลับบ้านไปก่อน ส่วนผู้เสียหายจำเลยบอกว่าจะกลับมารับ เพราะรถนั่งสี่คนไม่ได้ ผู้เสียหายจึงเดินมากับพวกของจำเลย 3 คน ขณะที่เดินมา นายช่างพวกของจำเลยคนหนึ่งกอดและจูบผู้เสียหาย พอเดินมาได้ 20 เมตร พอดีจำเลยก็ขี่รถจักรยานยนต์กลับมา ทันใดนั้น นายช่างจับแขนทั้งสองข้างของผู้เสียหาย นายอ้วนพวกของจำเลยอีกคนหนึ่งเข้ามากอดเอวแล้วลากผู้เสียหายไปริมถนนข้างคันนา นายหนองกับจำเลยวิ่งตามมา นายช่างกับนายหนองลากผู้เสียหายไปได้ประมาณ 15 เมตร นายช่างจับผู้เสียหายกดให้นอนลงกับพื้นดินนายหนองจับขาทั้งสองข้างของผู้เสียหาย นายอ้วนเข้ามากอดก้นของผู้เสียหายออก จากนั้นนายอ้วนและจำเลยต่างก็กอดก้นของผู้เสียหาย นายอ้วนขึ้นคร่อมและขู่จะฆ่าผู้เสียหายถ้าไม่ยอมให้ชำเรา ผู้เสียหายเดินไม่ได้ เพราะถูกจับแขนขาไว้ นายอ้วนได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง แล้วลุดไป จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายต่อหน้าประมาณ 3 นาที ก็มีแสงไฟจากรถจักรยานยนต์ของนายเปิดซึ่งนางสาวอุไรและนางสาวทองใบนั่งซ้อนท้ายมาตามหาผู้เสียหาย นายช่างกับนายหนองจึงปล่อยผู้เสียหาย ผู้เสียหายกับจำเลยจึงลุดขึ้นนั่งก้นางแล้วผู้เสียหายวิ่งลัดทุ่งนาหนีกลับบ้าน นางสาวอุไรและนางสาวทองใบเบิกความว่านั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของนายเปิดไปเห็นชาย 3 คนวิ่งจากทุ่งนาขึ้นมาบนถนน และเห็นจำเลยยืนอยู่ตรงที่คนทั้งสามวิ่งออกมา เห็นจำเลยปิดโคลนที่เปื้อนตัวออก จึงถามหาผู้เสียหาย จำเลยบอกว่ากลับบ้านแล้ว

นางสาวอุไรและนางสาวทองใบจึงกลับไปบ้าน ต่อมาก็เห็นผู้เสียหายวิ่งร้องไห้เข้ามา เสื้อผ้าใบหน้า และผมเปียโดนโคลน จึงถามผู้เสียหาย ผู้เสียหายบอกว่าถูกจำเลยกับพวกข่มขืนกระทำชำเรา และขอร้องไม่ให้บอกกับบิดาเพราะผู้เสียหายกลัวบิดาจะฆ่า พยานโจทก์ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลย พยานหลักฐานของโจทก์ที่ได้ความดังกล่าวฟังได้ชัดว่า จำเลยร่วมกับพวกข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการ โทรมหญิงดังโจทก์ฟ้อง ที่จำเลยอ้างว่าผู้เสียหายกับจำเลยรักใคร่กันอย่างชู้สาวเคยร่วมประเวณีกันหลายครั้ง และในครั้งเกิดเหตุผู้เสียหายสมัครใจให้จำเลยร่วมประเวณีนั้นไม่น่าเชื่อเพราะหากเป็นความจริงผู้เสียหายคงไม่กล่าวหาว่าจำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายและคงไม่แจ้งความดำเนินคดีต่อจำเลย ทั้งในข้อนี้ผู้เสียหายก็ให้การปฏิเสธว่า ไม่เคยรักใคร่กับจำเลยในทางชู้สาว และการที่ผู้เสียหายไม่เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้บิดาฟังนั้น ผู้เสียหายก็เบิกความว่ากลัวบิดาจะฆ่า การที่เล่าเรื่องให้นางสาวอุไรและนางสาวทองใบฟังเพราะเป็นเพื่อนสนิทและเป็นญาติกันด้วย ไปเที่ยวด้วยกันเสมอ ในวันเกิดเหตุก็ไปด้วยกันแต่จำเลยขี่รถจักรยานยนต์มาส่งบ้านก่อน ครั้นรอผู้เสียหายอยู่นานผิดสังเกตจึงกลับไปตามผู้เสียหายในที่เกิดเหตุ ต่อมาบิดาผู้เสียหายถามผู้เสียหายอีก ผู้เสียหายก็ไม่ยอมเล่าให้ฟัง จนบิดาทราบความจริง จึงสอบถามผู้เสียหายผู้เสียหายก็ไม่ยอมรับ ในตอนเย็นวันนั้นผู้เสียหายจึงหนีออกจากบ้านไปอยู่จังหวัดชลบุรีกับญาติของเพื่อน แสดงว่าผู้เสียหายกลัวบิดาของตนและอับอายคนอื่นที่รู้เรื่อง จนกระทั่งบิดาของผู้เสียหายไปติดตามกลับบ้านและพาไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีต่อจำเลย ดังนั้นการที่ผู้เสียหายไปแจ้งความหลังเกิดเหตุแล้วหลายวัน จึงมิใช่เป็นข้อพิรุธถึงกับทำให้คดีโจทก์รับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้ ศาลอุทธรณ์พิพากษาชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น' พิพากษายืน.

องค์คณะ

เสงี่ยม ทวีชัยการ · ยนต์ พิริวินิจ · พลจิตต์ ดิยีน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2213/2530>